

Olv.: ApCsel 2,1-11 - 1 Kor 12,3b-7.12-13, – Jn 20,19-23

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

KEDVES TESTVÉREK!

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket ezen a szép ünnepen, pünkösd napján. Gondoljon mindenki arra a csodálatos jelenetre, amikor Jézus megjelent föltámadása után a tanítványainak. Nem kezdhethénk jobb gondolattal ezt a szentmisét, mint erre emlékezve. Ők, akik elmenekültek, ők, akik – talán mondhatom kemény szóval így is, - megtagadták az Urat, mert féltek, amikor Ő megjelent körükben, akkor szinte beléjük folytja a szót. Nem engedi, hogy mentegetőzni kezdjenek.

Egyszerűen megajándékozta őket a Lélekkel.

Bátorítja őket, erőt ad nekik. Már sejteti küldetésüket, hogy majd el kell menniük, tanúságot tenni Róla és képesek is lesznek erre. De jó, hogy az Isten előtt nem kell mentegetőzni. Isten tudja, milyenek vagyunk. De, sokszor gondoljunk arra a kincsre, amit Isten ad nekünk, - mondhatom így, - a Lelkét, hiszen Isten képére formált emberek vagyunk, az Isten Lelkét hordozzuk. Ugyanakkor mi emberek nagyon törékenyek vagyunk. *Törékeny cserépedényben hordozzuk ezt az Erőt, ezt az isteni Erőt.* Ezért van szükségünk újra, meg újra arra, hogy erősítsük magunkat. Erősítsük magunkat a jóban. Tudjunk szembenézni önmagunkkal, belátni gyarlóságainkat és Istentől segítséget kérni, hogy tanúságot tudjunk tenni arról az isteni ajándékról, a kegyelemről, amit hordozunk. Hordozzuk minden gyarlóságunk közepette. Kérjük most az Isten kegyelmét, hogy bátorítson is bennünket, azon túl, hogy megerősíti gyarló, gyenge emberségünket.

Könyörgés

Könyörögjünk: Istenünk, Te a mai szentséges ünnepen egyházadat és általa a világ minden népét és nemzetét megszentelted. Áraszd ki a Szentlélek ajándékait az egész világra és töltsd be híveid szívét isteni kegyelmeddel, mellyel egykor elindítottad az evangélium hirdetését, a mi Urunk Jézus Krisztus, a Te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten mindörökkön örökké. Amen

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Nehéz lenne eldönteni, hogy a mi keresztény ünnepeink között melyik a legnagyobb. Egy biztos, talán hosszú-hosszú időn keresztül nem eléggé tudatosult bennünk ennek a mai ünnepnek az üzenete. Pedig, ahogy húsvétkor erről szoltam, *az egyház húsvéti egyház, az egyház népe pedig pünkösd népe.*

Az egyház Krisztus megváltása által jön létre és az egyház tagjai Jézustól kapják a küldetést, hogy a Lélek által vezetett közösségként éljenek ebben a világban. Hosszú-hosszú időn keresztül azt tanította nekünk a tanító hivatal, hogy az egyház születésnapja pünkösd. A II. Vatikáni zsinat egy új szempontot kezdett hangsúlyozni. Az egyház Krisztus oldalából született, Krisztus megnyitott szívéből született és ennek az elgondolásnak megfelelően pünkösd az egyház elindulása. Az egyház elindul azon az úton, amelyre Krisztus küldi. Igazából nincs ellentmondás, vagy ellentét a két szemlélet között.

Nagyon nagy ünnep ez a mai, mert azt tudatosítja bennünk, - hogy ha mi hívő emberek vagyunk, vagyis Isten fiai, akiket az Isten Lelke vezérel, ahogy olvassuk a Szentírásban, akkor ez azt jelenti, - hogy a Lélek erejében járjuk az életutunkat. Vállaljuk küldetésünket, - már előzetesen hadd mondjam, - ami nem más, mint békességszerzés. A világban tapasztalható feszültségek valamilyen fajta feloldása. A különböző gondolkodású, különböző szemléletű, kultúrájú emberek egységének munkálása. *Béke és egység.* Nem véletlenül hangsúlyozza ezt Jézus, mert ezek nélkül nem lehet emberi életet élni. Pünkösd, akár mondhatjuk így, hogy az egyház születésnapja, akár úgy, hogy ezen a napon indul el küldetése útján az egyház.

Sajátos szempontokat kell magunkban tudatosítani. Az első, ami rendkívül fontos, hogy ez az ünnep zsidó anyaföldből nő ki. Zsidó anyaföldben gyökerezik. A húsvét utáni 50. nap a zsidók kultúrájában, vallásos életében a termény betakarításának a napja. Nagy ünnep. Azoknak az embereknek az örömről szól, akiknek munkáját megáldotta az Isten és elegendő termést hoz az asztalra. Pünkösd, "pente costes," görög nevén, vagyis az 50. nap. Jézus minden tanításának, Jézus minden szenvedésének, áldozatának a gyümölcseről van szó. Mégsem hiába tanított, mégsem hiába szenvedett. Ezek a gyarló emberek, akikből az első kis apostoli közösséget létrehozta, ezek az emberek mégiscsak elkezdik a gyümölcstermést. A Lélek erejében bátran elindulnak az úton.

Lehet arról is beszélni, hogy ez az 50-es szám bizonyos számszimbolikával is értelmezhető, magyarázható. Hét x hét plusz egyről van szó. A hét, ahogy mi is mondjuk, a hét napjai. A hét a teremtésre utal. Hat nap alatt teremtette Isten a világot és a hetedik nap megpihent. A hét x hét pedig jubileumi ünnep. Az ószövetségi Szentírás üzenete szerint, a zsidó hagyományok szerint a 49. esztendővel, az 50. év hajnalán megfűjják az ökörszarvból készült kürtöt. Ennek az eszköznek a neve: "jóbel", innen származik a jubileumi név. Az a jubileumi esztendő, amikor ezt használják és hírül adják a népnek, hogy egy időszak befejeződik és egy új kezdődik az 50. évben. Nagyon fontos üzenete van ennek.

Azt hirdeti minden zsidónak, hogy a föld az Istené!

Az ember csak használatra kapja a földet. Sosem mondhatja a magáénak.

Az emberé csak a föld gyümölcse, amit az arca verejtékével termel meg.

Nagyon sajátos volt szociális értelemben is ez a jubileumi esztendő a zsidóság életében. Ilyenkor visszakerült a föld azokhoz, akiktől erre az időre valaki megvásárolta. Amikor megvette, akkor is tudta, hogy ez nem az övé, csak a haszna, a java. Érdekes ebbe belegondolni, hogy mit is jelentett ez. Milyen izgalmas lenne akár arra gondolni, hogy a nemzeti javak és legalapvetőbben a föld minden egyes nemzet önazonossága szempontjából rendkívül fontos. A föld hordozza azt a nemzetet, amely határokkal körülzárt és úgy

szemlélni, hogy ez nem az emberé, ez az Istené. A föld nem az egyeseké, hanem a nemzeté. Az egyeseké csak a föld java, a föld gyümölcse, amit az ember kiesz, megtermel ebből a földből. Mekkora vétek, ha ezt idegeneknek adják. Jó lenne ebből a bibliai gondolkodásból tanulni minden nemzetnek.

Tehát ez az 50. év számszimbolikailag is sajátos és a plusz egy évvel egy új kezdődik. *Ahol újról beszélünk, ott mindig az Istenre gondolunk. Isten az, aki teremt.* Isten az, aki valami újat elindít. Ennek az ünnepnek kapcsán is erre kell gondolni, ahogy elindul az élet, a formátlan anyagvilág fölött lebeg az Isten Lelke. Vagy gondolhatunk arra, hogy az agyagból megformált emberbe belé leheli Isten a Lelkét és elindul az ember élete. Életről van szó. Az élet mindig egy új kezdet. A megváltás, Jézus Krisztus műve is erről szól. A megváltással megújítja Isten a földet. Megújítja az emberiséget. Jézus Krisztussal kapcsolatosan is gondoljunk csak a keresztségére. Ott lebeg fölötté galamb képében az Isten Lelke, amely tudjuk egy kép, de mindenképpen azt fejezi ki, hogy az Isten Lelke lakik benne. Jézus Isten Lelkének erejével munkálkodik és ezzel példát is ad nekünk. Megvált bennünket, a bűnbe keveredett földet és emberiséget megújítja az által, hogy az Isten Lelke vezeti. Bemutat az embernek egy más életutat. Bemutat az embernek egy más életformát.

Pünkösdkor ez folytatódik. Megint valami újról van szó. Erre utal az, amit hallottunk a mai evangéliumban. A szentmise bevezetőjében mondtam, hogy az apostolokat nem engedi szóhoz jutni, hogy a gyarlóságaikról, meg a gyengeségeikről beszéljenek, mert Jézus hisz abban, hogy ha megajándékozza őket a Lelkével, akkor ezek az emberek újjászületnek. Akkor ezek az emberek másképp gondolkodnak és viselkednek és általuk megújul a föld.

*Pünkösd egy folytonos újjászületés!
Ahol újról beszélünk, ott mindig jelen van az Isten.*

Ha az Isten nincs ott, akkor szó sincs újról. Szó sincs megújulásról. Engedjük el a fantáziánkat és akkor ezzel egyet érthetünk. Hányszor beszélnek megújulásról emberek és mi a következménye? Miért az a következménye? Mert nincs ott az Isten. Rendkívül fontos, hogy ezeket a szempontokat tudatosítsuk magunkban, ha ünnepelni akarunk ma. Ha ajándékot akarunk adni a világnak, a békét. *A békét és az egységet.*

Ez a béke, amit a zsidó így mond: “Salom. Salom lő a” Ez nem csupán azt jelenti, amit így első hallásra gondol az ember, hogy béke veled. Sokkal többről van szó. A zsidó ember, amikor ezt mondja, nyilván nem minden egyes szó kimondásakor gondol erre, de a hagyományok szerint *a paradicsomi békére kell gondolni.* Arra a helyzetre, amelyben az ember a paradicsomi állapotban volt, amely biztonságot jelentett, egységet jelentett, amely nyugalmat és jövőt biztosított az ember számára. Salom, béke. Mi, amikor magunkra vállaljuk ennek az ünnepnek az üzenetét és valóban elvállaljuk küldetésünket, akkor erre kell gondolni.

Jézus szimbolikus megnyilatkozása, hogy rájuk lehelt arra utal, ami a teremtéssel kapcsolatos, magából akar nekik adni valamit, vagyis a Lelkét. Ennek a Léleknek erejével mehetnek az apostolok és valóban szolgálják az egységet, és a kiengesztelődést. Gondoljunk arra, hogy honnan indult ez a folyamat. Ezek az apostolok bezárkóznak. Falak mögé rejtőznek. Az a húsvéti történet is, ami így szól, hogy zárt ajtókon belül. Jézus úgy jelenik

meg közöttük, hogy nem nyílik ajtó. Ezek szimbolikus megfogalmazások. Jézus számára nincsenek falak, nincsenek ajtók. A falak megvédnek. Igen. De a falak el is zárnak. Jézus pontosan azért jött, hogy ezek a falak szűnjenek meg. Azért jött, hogy az ember ne zárkózzon el a másik ember elől. Ugyanakkor az ember keresse a kiengesztelődést és az egységet a másik emberrel. Igenis, az Isten Lelkének a segítségével ez sikerülhet.

Nagyon fontos az, ami itt különböző képekben jelenik meg, hogy zúgás támad, szél, tüzes nyelvek. Ezek mind- mind képek. A szél mozgásba hoz, a tűz kitisztítja a salakot és felmutatja az értéket. Pünkösd erről akar szólni a mi életünkben is. Tisztuljon ki belőlünk Isten Lelkének munkálkodása nyomán mindaz, ami méltatlan hozzánk.

*Az igaz emberségünk jelenjen meg bennünk.
Ugyanakkor mozduljunk, mozduljunk ki a magunk egyéni világából.*

Pünkösd ugyan közösségi fogalmakat jelenít meg a számunkra, de a Lélek egyenként érinti az apostolokat. Ezzel arra akar figyelmeztetni bennünket a Szentírás, hogy az ember egyénisége, az ember egyedisége mennyire fontos és meghatározó. Ha Pál apostol teológiájára gondolunk, akkor itt arról van szó, hogy a lelki adományok különfélék. Ez igazolja azt, hogy az ember egyediségében mekkora érték. Nem lehet uniformizálni. Pál apostol tanítja ugyanakkor azt is, hogy ezek a különböző adományok arra vannak, hogy használják, hogy szolgáljanak.

*Ezek az egyéni adományok mind-mind a közösség javára,
a közösség építésére rendelték.*

Nagyon szép ez a szó, ízlelgessük, hogy az ember használjon vele. Nem használja, nem kihasználja a maga javára, a maga érdekében, hanem használjon vele. Ahogy hallottuk a Szentírásból ma is a test hasonlatát. A számtalan tag a testben mind-mind az egész test megjelenítése miatt fontos. Ugyanígy a mi küldetésünkben az egyesek szerepe az egész megjelenítése szempontjából fontos.

Múlt vasárnap Lourdes-ben voltam. Csodálatos ünnep volt. Imádkoztam a Testvérekért. Egyik reggel 6 órakor a barlangnál ezért a közösségért miséztem. Gyönyörű volt. Húszezer máltai volt ezen az ünnepen. Tizenháromezer beteg és hétezer máltai segítő lovag. Megrendítő és nem is tudom mi a jó szó. Csodálatos és felemelő. Abban a hatalmas föld alatti bazilikában negyvenezer ember fér el, mellesleg magyar ember tervezte, zárójelben szeretném mondani. Ebben a bazilikában nincsenek festmények, hanem hatalmas képeket függesztenek fel. A negyven képből kilenc magyar utalású. Ezt is csak úgy halkan jegyzem meg. Akikkel találkoztam, mikor megtudták, hogy magyar vagyok, - nem is értem igazából, - mindenki valamilyen fajta meghökkenéssel fordult oda és utána... Igen? Tehát valamilyen fajta sajátos küldetése is van ennek a népnek, most pünkösd napján bátorításképpen.

Talán egy szemponton kell még elgondolkodnunk, hogy ebben a globalizált világban milyen nagy szerepe van a Lélekből élő közösségnek. Bizony ezért kell nap mint nap lelkiismeretet vizsgálunk, hogy

valóban az Isten Lelkéből él-e a mi kereszténységünk?

Ez a globalizált világ sajátosan beszél az egységről. De ugyanakkor ebben a globalizált világban veszélyben van az egyén és veszélyben vannak az egyes kultúrák. Ez a globalizált világ, ha gazdaságilag nézem, akkor pénzközpontú és bizony az egyesek java van az első helyen. Egy globalizált világ arra törekszik, hogy uniformizáljon, bár mondogatja a kultúrák fontosságát. De azért nagyon jól tudjuk, hogy mit jelentenek a szavak a politikában. Mit jelentenek a szavak a különböző tárgyalásokon. Semmit sem érnek ezek, ha nincs valódi készség, törekvés a kiengesztelődésre, az egységre. Egy ilyen világban rendkívül fontos tudatosítanunk azt, hogy igen, ilyen világban élünk.

Önmagában a globalizáció nem biztos, hogy kárhoztatandó. Beszélhetünk akár a szeretet globalizációjáról. Beszélhetünk arról, amiről a Szentatya beszélt az ENSZ-ben, a szolidaritás globalizációjáról. Egy biztos, aki az Isten Lelkéből él, az egy ilyen világban hangsúlyozza az egyén fontosságát, hangsúlyozza az egyén érdekeit. Egy ilyen világban, ha az Isten Lelkéből élünk, akkor hangsúlyozzuk a kulturális sajátosságunkat és értékeket, miközben tudomásul vesszük, hogy nincsenek falak. Átjárható a világ. Bizony, sajátos értelemben zsugorodik, mert szinte minden közel kerül egymáshoz. Ugyanakkor valóban tudatosítani kell azt, hogy az egyén az megismételhetetlen. Az egyén sajátos karizmákat hordoz, természetesen a közösség javára. Az egyes nemzetek sajátos értékeket hordoznak természetesen a közösség javára és sohasem túldimenzionálva magukat, hanem az emberiség nagy családjának egységét előmozdítva. Nem kis feladat. Nagyon nagy kihívás.

Testvérek!

Pünkösöd van. Valami új kezdődik. Minden nap valami új kezdődik. A hívő ember, ha az Isten Lelkéből él, akkor ez az új határozza meg az egész szemléletét, az egész gondolkodását.

Ebben az esetben az ember érti, mi az élet értelme.
Az ember érti, mi a szenvedés értéke.
Érti, mi a kereszt titka
és akkor úgy tud élni ebben a világban, hogy ő maga boldog.
*A kiengesztelődésnek, a békességnek és az egységnek
a megteremtésén munkálkodik.*

Kívánom mindenkinek ezt a nagyszerű lehetőséget!

+ A M E N +